

כבית צוחקים עלי בגלל זה, אבל הם כבר התרגלו.
 כשהוא שוב נכנס למים הוא צועק: "קר? בכלל לא, בואו תנסו גם אתם." הוא מכניס את ראשו לתוך המים ונעלם בי הגלים. אבל לא רק מתרחצים וקבועים נמצאים בחוף ביום חורף קר, יש גם משוגעים לים שמגיעים לחופים כל יום סתם בשביל הכיף.

חבורת גברים כזו יושבת בחוף היל-טון, הם משחקים ששיש, מנהלים שיחות בענייני דיומא ומביטים בעניין בים האפור. שלמה חמרה ואלי באבל משחקים שש בש. מבלי להפסיק לרגע את מהלך ומישחק מספר שלמה: "אני חולה על דים, זו פשוט מחלה אצלי. אני לא יכול להעביר יום בלי ים. מגיל 13 אני בא לכאן כל יום, חוץ מאשר ביום-כיפור. זה יום של חשבון-נפש, אבל יום אדרי יום-כיפור אני כבר שוב בים. כמה יצא נקוביות?"

תרופה לנזלת

ף אלי באבל אומר: "יצא 5:3, וממשיך. באתי לכאן היום מצונן. לא יכולתי לוותר. הלוואי שכולם היו חולים במחלה הזו של הים." וחבריו מיד נזעקים: "לא. לא. אם כולם היו חולים על הים היה פה מלא באנשים, וכל הכיף יילך לנו." מה הם בדיוק עושים על החוף? — לא ברור.

"אני מנהל הים" מכריז שלמה. אלי הוא בעל מיטערה גדולה וירועה. היום עזבתי את כל העבודה במיסערה, השי-

אופרה בחוף קבוצה של בהירי עור ושיער שכבה בהנאה גלויה על כיסאות-נוח. בירור קצר העלה שהם חברי להקת האופרה של וינה המופיעים בימים אלה בישראל. (ביום

לכולם, לא קר לה. השחינית הג'ינג'ית מגלה יתרון נוסף בשחייה חורפית: "אני אף פעם לא מצוננת. מאז שאני בחוף אני לא יודעת מה זו נזלת. הבילוי בים בחורף זו התרופה הכי טובה שיש." קשישה אחרת מגלה שהים הציל את חייה: "יש לי מחלה ממארת, מאז שאני באה לים נרפאתי, אני

רץ מהילטון ועד ליפו, לכל חופי החוף. כמי שסוקר בדרך זו את כל חופי תל-אביב הוא אומר: "לאטילאט מברי נים גם הצעירים את הפלוסים של בילוי בים בחורף וגם הם מגיעים הנה כדי לשחות." הצעירים גרמו למראות הישנים והמוכרים של זוגות אוהבים להיעלם

אנחנו בים ובלילה אנחנו מופיעים. בתמונה נראית סולנית האופרה עם בעלה, אף הוא זמר. אם קר להם? "יחסית לקור של אירופה פה זה קיץ." הם עונים בצחוק, וממשיכים לקוות לקצת שמש ארץ-ישראלית.

שנמצאת בסיבוב-הופעות בארץ, גם הם כאן. הם שוכבים בנחת על כיסאות-נוח בעיניים עצומות. הסולנית של הלהקה אסטרית הלוי, בלונדית מאופרת בכבוד מותחת זוג רגליים ואומרת: "בלילה אנחנו מופיעים וביום אנחנו בים." המילה "קור" גורמת ללהקה

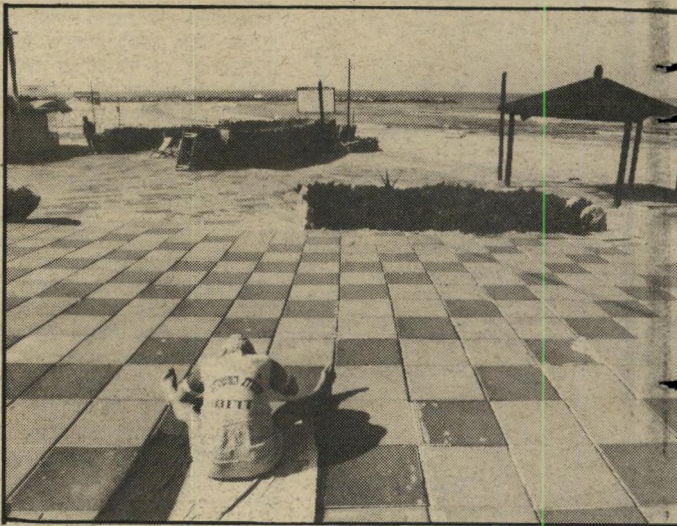
גם בכיפור ובגשם באים המשוגעים לים: זה טוב נגד אימפוטנציה, צינון ומחלות

לפירציי-צחוק עזים: "יחסית לשלג שלנו הקור כאן הוא בריחה." שלוש עלמות-חן צעירות, ששוככות על החוף כבגדיים חושפניים, גם הן נהנות "שי כרם, צילום: אבי ורדמן" (המשך בעמוד 35)

מהחוף. "אלה כבר לא באים לכאן בחורף, כי אין יותר אווירה אינטימית ורומאנטית. הים מלא באנשים." הוא מדבר ורץ במקום. כשהוא גומר הוא שוכן יוצא לרכו ונעלם מן העין. חברי להקת-האופרה של וינה,

מרגישה נהדר. בימי החורף נמצאים הצעירים בחוף כעמדת מיעוט, אבל גם הם מהללים ומשבחים את הבילוי החורפי. ישראל אלדר, גבר חסון בן 35, רץ שעתיים מידי יום. אחר-כך הוא טובל בים. הוא

מגלה אוצרות הראש היהודי גם הוא נמצא בחוף, מסתובב שאולי טמונים בחוף. הוא לא מסכים להצטלם, רוצה בפנטס בלעדי. בתמונה הונחתונה, מתעמל-חורף, עם כתובת, חברת-החשמל - דרום

את המולדת אתם מוכנים למכור בשביל סקופ? אבל הכעס מתפוגג אל מול פני הים. "הנה, לכו תצלמו את זאת. היא קבועה פה, כל יום מרביצה שחייה." "זו" היא ג'ינג'ית בת 75, שינה גרפסקי. היא לבושה כבגדיים ולראשה כובע, מחזיקה בידה מגבת, ועושה את דרכה למיקלחת אחרי השחייה. כמו

ארתי אל כל הבלאגן ובאתי לים." המישחק תם. "תכתוב, תכתוב שני צחתי אותו במארס." אומר אלי. "כתוב." אחר-כך מתחילה חבורת חולייהם לדבר על עניינים אקטואליים: "אתם העיתונאים מגוימים. וואלא, בשביל איזה סקופ לעיתון אתם מוכנים למכור את האבא והאמא שלכם. והכי גרוע,

הצעירים לא מבינים יסקון בן ה-62 מניע ל-ים יום-יום מזה 50 שנה. "אין הנאה גדולה מזו. הבע-